

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Ing. L. S.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 9. 2018, č. j. 30 A 30/2017 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2016, č. j. KUKHK-38378/DS/2016/Er, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále též „správní orgán“) ze dne 16. 9. 2016, č. j. ODP/83069-2016/dum 17302-2016/dum/12. Správní orgán shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), neboť jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Porušení pravidel silničního provozu spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy dne 21. 2. 2016, v 11:00 hod. v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, ve směru Trutnov. Rychlost naměřená automatizovaným technickým prostředkem činila 82 km/h, při zvažení možné odchylky měřicího zařízení 79 km/h. Za to mu správní orgán I. stupně uložil pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeném rozsudkem zamítl. Konstatoval, že správní orgán provedl všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Jelikož v zákonné lhůtě nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti D. P., jež byl označen za řidiče vozidla, nezbylo mu než věc odložit. Označení D. P. za řidiče soud považoval za obstrukci, neboť provozovatelé vozidel jej označují za přestupce opakovaně i v jiných správních řízeních, avšak on je na udávané adrese nekontaktní. Krajský soud doplnil, že D. P. je opakovaně označován za řidiče zástupcem ODVOZ VOZU s. r. o. i v obdobných řízeních, která jsou před ním vedena. Dále uvedl, že pro naplnění skutkové podstaty daného deliktu je relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda se nachází v zastavěném území obce. Předpisy stavebního práva na danou problematiku vůbec nedopadají. Že se měřený úsek skutečně nacházel mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“ vyplývá nejen z jeho přesné specifikace ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem. Tuto skutečnost žalobce ani nijak nevyvracel. Případné výkyvy rychlosti v měřeném úseku jsou irelevantní, neboť překročení rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek, který byl ve výroku popsán srozumitelně, určitě a nezaměnitelně. Skutečnost, že byl v daném případě použit automatizovaný technický prostředek bez obsluhy (dále též „automat“), spolehlivě prokazují důkazy založené ve správním spise. Přestože některé listinné důkazy nebyly provedeny formálně procesně správním způsobem, nedošlo k dotčení hmotných ani procesních práv žalobce, neboť mu bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí a k těmto se vyjádřit. Rozhodnutí o odvolání pro něj nemohlo být ani překvapivé. Žalovaný sice dříve rušil rozhodnutí v případě formálních pochybení při dokazování, avšak tuto svou původní nesprávnou praxi korigoval pod vlivem judikatury. Tento stav je zástupci žalobce znám. Původní správní praxe pak nemohla založit legitimní očekávání. Za ustálenou správní praxi totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí, nebo je v rozporu s výkladem zákona dle judikatury. Krajský soud proto neprovedl pro nadbytečnost jako důkaz analýzu všech zrušujících rozhodnutí žalovaného v tomto typu správního řízení za rok 2016. Oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daném místě má oporu v důkazech obsažených ve správním spise. Na závěr o spáchání přestupku nemá vliv nedoložení toho, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Žalobce si rovněž nesprávně vyložil obsah výzvy správního orgánu k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim. Uvedená výzva neomezuje využití tohoto práva pouze na osobní návštěvu v určitém čase a místě, ale tuto možnost naopak poskytuje. Dle krajského soudu nedošlo ani k porušení zásady bezprostřednosti. Nebylo nezbytné, aby správní orgán nařizoval za účelem provedení důkazů ústní jednání. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve spise, s nimiž se žalobce mohl seznámit při nahlížení do spisu nebo při seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Rovněž se mohl zúčastnit dokazování mimo ústní jednání. Zůstal však pasivní. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nelze považovat za protiústavní s ohledem na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Ustanovení § 67 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) pak na daný případ nedopadá. Skutkový stav byl zjištěn tak, aby nebylo pochybností o tom, že se daný přestupek stal. Správní orgán není povinen

pokračování

vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti. Žalobce nedoložil žádná relevantní konkurenční tvrzení či důkazy. Jeho argumentaci, že mu D. P. sdělil, že v daný čas bylo předmětné vozidlo daleko od obce Choustníkovo Hradiště, soud označil za vnitřně rozpornou a účelovou. Na jednu stranu totiž zpochybnil tvrzení D. P., že vozidlo neřídil, na druhou stranu uvedl, že přestupek spáchat ani nemohl, jelikož se s vozidlem nacházel na jiném místě.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Dle stěžovatele existovaly důvodné indicie, že jím označený řidič je skutečným řidičem vozidla. Odložení věci tedy nebylo možné založit na tom, že tato skutečnost nebyla prokázána. K zahájení správního řízení postačí alespoň malá pravděpodobnost, že označená osoba je řidičem. Nelze je limitovat jejím doznáním. Stojí-li proti sobě dvě protichůdná tvrzení, je třeba zahájit správní řízení a zkoumat jejich věrohodnost. Krajský soud aproboval formalistický postup správních orgánů a nedůvodně označil postup stěžovatele za obstrukční. Dále krajský soud nesprávně posoudil námitky poukazující na nepřesné určení místa spáchání údajného správního deliktu. Omezení rychlosti dle zákona o silničním provozu totiž platí pouze v obci, tj. v zastavěném území, které je označeno dopravními značkami. Měřený úsek se však zčásti nacházel mimo zástavbu. Krajský soud vystavěl svůj závěr o tom, že měření proběhlo v zastavěném území pouze na tezi, že v opačném případě by zde opatřením obecné povahy nemohla být umístněna značka „obec“. Dokazování tímto aktem však neprovedl. Nadto k umístění dané značky opatření obecné povahy vůbec neexistuje, neboť ta se vydávají až v posledních letech, avšak daná značka je starší. Nebyla tak řádně zjištěna skutečnost, zda měření proběhlo v zastavěném území, neboť skutkový stav je založen na neexistujícím a jako důkaz neprovedeném opatření obecné povahy. Krajský soud rovněž nesprávně posoudil, zda měřicí zařízení splňovalo definiční znaky automatu. Jím označené důkazy tuto skutečnost neprokazují. Měření automatem je však jednou z podmínek odpovědnosti provozovatele vozidla, jejíž splnění správní orgán musí posoudit. Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že žalovaný postupem v rozporu se svou dřívější praxí neporušil zásadu legitimního očekávání. Krajský soud potvrdil, že žalovaný dříve rozhodoval jinak (rušil rozhodnutí správních orgánů, neprovedly-li všechny podklady rozhodnutí jako důkaz). Jakkoliv se jednalo o důsledek judikaturního vývoje, žalovaný změnu svého stanoviska ani nenaznačil. Doposud přitom nerozhodoval v rozporu s judikaturou. Ta totiž nerozporuje, že důkazy je třeba provést v souladu se zákonem, pouze dovozuje, že nedodržení tohoto postupu nepředstavuje vadu, pro kterou by soud rozhodnutí zrušil. Stěžovatel se tak mohl spoléhat na stejný postup ve své věci. Poukázal-li krajský soud na to, že se jednalo pouze o několik případů po určité období, měl tento závěr důkazně podložit navrhovanou analýzou obdobných rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel na závěr namítl omezení svých procesních práv. Z vyrozumění správního orgánu o právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim nevyplývalo, že by stěžovatel mohl činit svá podání i písemně. Správní orgán určil, že toto právo může realizovat v sídle správního orgánu v určitých hodinách. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Co se týče kroků učiněných správním orgánem za účelem zjištění pachatele přestupku, respektive zahájení řízení vůči osobě označené stěžovatelem jako řidič vozidla, shrnul krajský soud podrobně skutkový stav v bodech 17 až 19 odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud na toto shrnutí pro stručnost odkazuje. Pro daný případ je relevantní především to, že správní orgán i přes značné obtíže dokázal kontaktovat stěžovatelem označeného řidiče, který k věci podal vysvětlení. V něm se vyjádřil k celkem 16 přestupkům, u nichž byl označen jako řidič (včetně projednávané věci) s tím, že řidičem uvedených vozidel nebyl, nezná jejich provozovatele a ani zmocněnce stěžovatele ODVOZ VOZU s. r. o., o němž se dozvěděl až od městských úřadů.

[8] Jak správně uvedl krajský soud, smyslem § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu není vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující ke zjištění totožnosti přestupce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 As 125/2018 - 46, ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 18/2018 - 59, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 46, nebo ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40). Krajský soud rovněž správně odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2019, č. j. 7 As 129/2016 - 35, z něž vyplývá, že nebude-li jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku, může správní orgán zahájit řízení o správním deliktu podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Provozovatel sice může označit údajného řidiče vozidla z doby spáchání přestupku, a tím zabránit tomuto řízení, nejedná se však pouze o formální úkon, ale o úkon, který musí vést ke zjištění řidiče vozidla v době přestupku.

[9] V projednávané věci správní orgán disponoval pouze sdělením stěžovatele, že údajným řidičem vozidla byl D. P. Správní spis však neobsahuje žádné další důkazy či alespoň indicie o tom, že by D. P. skutečně byl řidičem vozidla v době spáchání přestupku. Ani stěžovatel tuto skutečnost nijak nedoložil (na rozdíl např. od věci řešené krajským soudem v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013 - 27, kde byla provozovatelem vozidla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu). V obdobných věcech přitom běžně dochází k tomu, že označení řidiči odeprou podání vysvětlení, jelikož by sobě nebo osobám blízkým způsobili nebezpečí postihu za přestupek, či se nevyjádří vůbec. Takový postup přitom nemůže sám o sobě vést

pokračování

k zahájení řízení o spáchání přestupku (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 - 32, či ze dne 6. 12. 2018, č. j. 10 As 17/2018 - 48). Zdejší soud aproboval nezahájení řízení o přestupku i v situaci, kdy označený řidič ve vyjádření uvedl, že přestupek spáchal, avšak odepřel podání vysvětlení, jelikož by to vedlo k jeho obvinění. Při posouzení důvodnosti zahájení řízení vůči označenému řidiči považuje zdejší soud za relevantní rovněž to, zda byl daný řidič označen jako pachatel přestupku v řadě obdobných případů, a na požadavek ověření totožnosti u písemného prohlášení, že přestupek spáchal, reagoval negativně. Zdejší soud dovodil, že se jedná o zjevné procesní obstrukce, které nepožívají právní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 As 125/2018 - 46, či ze dne 17. 9. 2019, č. j. 5 As 120/2018 - 56). Pokud zdejší soud považoval podmínky § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla za splněné v uvedených věcech, pak je zřejmé, že tyto byly naplněny i nyní v situaci, kdy stěžovatelem označený řidič D. P. podal vysvětlení, v němž uvedl, že přestupek nespáchal a provozovatele vozidla ani nezná, a zároveň v řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že označený řidič je pachatelem projednávaného přestupku. Správní orgán zjevně nedisponoval žádnými důkazy, které by mohly vést k zahájení řízení o přestupku s D. P. Postupoval tedy správně, pokud řízení o přestupku této osoby nezahájil a věc v souladu s tehdy platným zákonem o přestupcích odložil. Je-li nadto D. P. opakovaně označován jako přestupce různými provozovateli vozidel, přičemž zároveň je na označované adrese nekontaktní, a obecně je složitě dosažitelný, lze souhlasit i se závěrem správních orgánů a krajského soudu, že projednávaná věc vykazuje znaky procesních obstrukcí. Námitka týkající se neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, je tak nedůvodná.

[10] Stěžovatel dále namítá, že nebylo prokázáno, že by celý měřený úsek vedl zastavěným územím obce, tudíž nebylo prokázáno, že řidič vozidla musel po celém úseku dodržovat maximální předepsanou rychlost 50 km/h. Vypořádání této námítky ze strany krajského soudu v napadeném rozsudku je zcela totožné s odůvodněním obsaženým v jeho rozsudku ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 30 A 165/2016. V obou případech bylo konstatováno, že je relevantní, zda se měřené úseky nacházejí v obci ve smyslu silničního zákona, nikoliv zda celé měřené úseky probíhaly jejich zastavěným územím v kontextu stavebního zákona, neboť aplikace stavebního zákona, resp. územního plánu obce za účelem vymezení pojmu zastavěné území není v takovém případě na místě. Předpisy stavebního práva totiž na danou problematiku vůbec nedopadají. Správnost tohoto posouzení již aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 84/2018 - 46. Již v rozsudku ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 As 177/2017 - 49, je uvedeno, že „podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěné území vymezené dopravními značkami. Není přitom pochyb o tom, že Židlochovice jsou obcí ve smyslu citovaného ustanovení, neboť jejich území je osazeno dopravními značkami upravujícími začátek a konec obce. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že úsek pozemní komunikace, na němž byla v projednávané věci měřena rychlost, je, jak uvedl krajský soud, nezastavěný. Rozhodné je, že se tento úsek nachází v obci. Skutečnost, že některé části obce jsou nezastavěny, totiž nemění nic na tom, že obec Židlochovice je ve smyslu zákona o silničním provozu jako celek zastavěným územím vymezeným dopravními značkami a je tedy nutno na (celém) jejím území dodržovat § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu stanovenou nejvyšší dovolenou rychlost.“ Zdejší soud se přitom plně ztotožňuje rovněž s přílehlavým rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, č. j. 33 A 82/2015 - 41,

v němž je uvedeno, že „vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu je třeba považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích. ‘Zastavěné území’ představuje obecný (z hlediska logiky ‘rodový’) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená toliko, že obec by měla být vymezována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě v zastavěném území (tzv. intravilánu), nikoliv mimo ně. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. To neplatí pouze na účelových komunikacích, kde se obec dopravní značkou nevymezuje a kde se musí účastník silničního provozu orientovat podle charakteru okolí, případně v situacích, kdy by z jiných důvodů dopravní značka vymezující ‘obec’ na předmětné pozemní komunikaci chyběla (viz k tomu podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.3.2013, č.j. 1 As 183/2012 - 50). Z hlediska jízdy po silnici první třídy, o kterou se v posuzované věci jednalo, při níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, však může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačená jako ‘obec’ nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.“

[11] Z výše uvedeného plyne, že území vymezené za příslušnou dopravní značkou je obcí ve smyslu zákona o silničním provozu. Jestliže bylo z listin založených ve správním spise prokázáno, že měřený úsek se nachází na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okres Trutnov, mezi dopravními značkami č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“, tak nebylo nezbytné dokazovat, zda se měřený úsek nachází v zastavěném území ve smyslu stavebního zákona; navíc je opět třeba při posuzování odůvodnění napadeného rozhodnutí brát v potaz, že stěžovatel toto nenamítal již v řízení před správními orgány. Posouzení této otázky ze strany krajského soudu proto Nejvyšší správní soud považuje za správné; kasační námitka je nedůvodná. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 293/2017 - 26, ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018 - 40, či ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018 - 43.

[12] Důkazy obsažené ve správním spise rovněž spolehlivě prokazují, že měření rychlosti bylo provedeno „automatizovaným technickým prostředkem“ ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Tato skutečnost vyplývá především z oznámení o přestupku v dopravě Městské policie Dvůr Králové nad Labem ze dne 20. 3. 2016 a pořízené fotografie, dále z ověřovacího listu č. 8012-OL-70076-15 Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013/590 uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště dne 12. 6. 2013, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu ze dne 21. 12. 2015, č. j. KRPH-433-207/Čj-2015-051006, či ze zprávy Městské policie Dvůr Králové nad Labem ze dne 18. 12. 2015. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49, jsou v tomto směru dostatečné informace o rychloměru jako automatizovaném technickém prostředku vyplývající z oznámení podezření o přestupcích a ze záznamu o přestupku: „[s]kutečnost, že na ověřovacím listu rychloměru není žádná indicie, zda se jedná o automat či nikoliv, na kterou poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, proto považuje Nejvyšší správní soud za zcela

pokračování

nepodstatnou. Podstatné naproti tomu je, že ověřovací list č. 69/16 ze dne 4. 4. 2016 prokazuje, že použitý automat byl vyzkoušen, ověřen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti. S ohledem na výše uvedené nevidí Nejvyšší správní soud v posuzované věci jakýkoli důvod k posuzování toho, co je to ‘automat’ v rozhodnutí správních orgánů.“ I v projednávané věci ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že rychloměr pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy. Tato skutečnost je výslovně uvedena v oznámení o přestupku, ověřovací list rychloměru pak potvrzuje jeho způsobilost k měření rychlosti. Že měření provedl automat, respektive že tento byl přímo na místě nainstalován, nadto jednoznačně vyplývá i z posloupnosti uvedených důkazů. Stěžovatel nepředložil žádné relevantní konkurenční tvrzení, které by uvedený řetězec listinných důkazů zpochybňovalo. Byla tak splněna podmínka uvedená v § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. I tato námitka je nedůvodná.

[13] Stěžovatel v postupu žalovaného spatřuje zásah do jeho legitimního očekávání. Ten totiž nezrušil rozhodnutí správního orgánu, přestože mimo ústní jednání nebyly provedeny jako důkaz některé listiny, na jejichž základě správní orgán rozhodoval. Stěžovatel se spoléhal na to, že pro tuto chybu bude rozhodnutí správního orgánu zrušeno. Nesouhlasí s nepodloženým tvrzením krajského soudu, že žalovaný přistoupil ke zrušení rozhodnutí správních orgánů pouze v několika případech po určité období. K podpoře takového tvrzení měl krajský soud provést stěžovatelem navržený důkaz obdobnými rozhodnutími žalovaného za rok 2016.

[14] V posuzované věci je na č. 1. 28 správního spisu založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání sepsaný podle § 18 odst. 1 správního řádu. Dle jeho obsahu provedla úřední osoba dokazování těmito listinami: oznámení o přestupku v dopravě, fotodokumentace a výpis z karty osobního motorového vozidla. Správní orgán v protokolu popsal, co z uvedených důkazů zjistil. K dalším listinným důkazům založeným ve správním spise (na č. 1. 20 až 25) správní orgán protokol ani záznam ve smyslu § 53 odst. 6 správního řádu neprovedl, přestože na jejich základě rozhodoval. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 2 As 258/2017 - 48, platí, že „[p]okud správní orgán neprovede důkaz listinou v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu, jedná se zpravidla o vadu řízení. Tato vada nicméně nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé za situace, že listina byla součástí správního spisu, s jehož kompletním obsahem se mohl účastník řízení seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí.“ Jak již uvedl krajský soud, uvedené pochybení správního orgánu nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí, protože stěžovateli bylo umožněno, aby se s podklady rozhodnutí seznámil a vyjádřil se k nim (viz přípis ze dne 12. 8. 2016, č. 1. 26 správního spisu). Tohoto práva stěžovatel nevyužil. Nemohl tak vědět o vadě řízení spočívající v neprovedení listin založených na č. 1. 20 až 25 jako důkazů v souladu s § 18 odst. 1 správního řádu resp. § 53 odst. 6 správního řádu. To reflektuje i fakt, že v podaném odvolání uvedenou skutečnost nenamítal. Stěžovatel se tak dovolává legitimního očekávání, jež mu však za dané situace objektivně svědčit nemohlo. Pasivita stěžovatele ve vztahu k provádění dokazování a seznámení se s podklady rozhodnutí v řízení před správním orgánem mu nemohla založit žádné legitimní očekávání, že žalovaný rozhodnutí správního orgánu zruší pro vady, o nichž stěžovatel ani nemohl vědět. Zjištění, že k této vadě řízení došlo, nemohlo vyvolat jakékoliv legitimní očekávání stěžovatele zpětně.

[15] Závěrem stěžovatel namítal omezení svých procesních práv, neboť dle jeho názoru směl realizovat právo na seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim pouze v určité hodiny v sídle správního orgánu.

[16] Text relevantní části poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí zní následovně: „Po provedení důkazu mimo ústní jednání bude mít správní orgán shromážděny všechny podklady pro vydání rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 15.09.2016 včetně. (...) Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat. Po uplynutí lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí bude ve věci vydáno rozhodnutí. Za účelem seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se můžete dostavit na hlavní budovu Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí - 08:00 do 17:00 hod., Úterý - 08:00 do 11:30 hod., Středa - 08:00 do 17:00 hod., Čtvrtek - 08:00 do 11:30 hod., Pátek - 08:00 do 11:30 hod.“

[17] Jak již uvedl krajský soud, z první části textu, včetně odkazu na § 36 správního řádu jednoznačně vyplývá možnost učinit vyjádření před vydáním rozhodnutí jakoukoliv formou bez omezení, tj. včetně písemného podání. V druhé části textu správní orgán pouze dále uvedl, že stěžovatel může („můžete“) uvedené vyjádření poskytnout osobně v sídle správního orgánu ve stanovenou dobu. Jedná se však zřetelně stále pouze o možnost, nikoliv o omezení formy vyjádření pouze na tento způsob. Zdejší soud se tak plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatel na svých právech uvedeným poučením omezen nebyl.

[18] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud posoudil projednávanou věc správně. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2020

pokračování

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu